

Sygn. akt XVI GC 3312/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Paulina Wrotniak

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2017r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **J. S.**

o zapłatę kwoty 3.129,86 zł

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanego J. S. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVI GC 3312/15

UZASADNIENIE

W dniu 8 lutego 2015 r. powód (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w L., VI Wydziału Cywilny pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko J. S. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) o zapłatę kwoty 3 129,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami od następujących kwot:

- 1 561,83 zł z odsetkami ustawowymi od 4 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 60,55 zł z odsetkami ustawowymi od 11 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 50 zł z odsetkami ustawowymi od 10 listopada 2013 r. do dnia zapłaty;
- 57,48 zł z odsetkami ustawowymi od 11 listopada 2013 r. do dnia zapłaty;
- 150 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 100 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13 września 2013 r. do dnia zapłaty;
- 100 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 3 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 1 000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 11 lipca 2014 r. do dnia zapłaty;
- 50 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 31 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty

oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów sądowych. W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 14 lipca 2010 r. strony zawarły umowę pożyczki nr (...), na mocy której powód przekazał pozwanemu pożyczkę w kwocie 65 042 zł. Z tytułu pożyczki powodowi przysługują niezaspokojone roszczenia pieniężne w łącznej kwocie 3 129,86 zł, na którą składają się: kwota 1 561,83 zł tytułem pozostałej do uiszczenia raty nr 36, kwota 250 zł tytułem zwrotu poniesionych przez powoda kosztów ubezpieczenia urządzenia, kwota 118,03 zł tytułem odsetek ustawowych od nieterminowo uiszczonych należności oraz kwota 1 200 zł tytułem zwrotu kosztów windykacji (pozew k. 3-7).

W dniu 18 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w L., VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc-e (...), orzekając zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 8-9).

Pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając stanowisko pozwany podniósł zarzut przedawnienia oraz materialnie zarzut spełnienia świadczenia wobec czego dochodzone przez powoda roszczenie jest niezasadne (sprzeciw k. 27-30).

W odpowiedzi na sprzeciw powód wskazał, że zgodnie z 9.1 Umowy pożyczki zaliczył dokonane przez powoda spłaty na poczet należności najdawniej wymagalnych, a wynikających z innych umów (odpowiedź na sprzeciw k. 68-69).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 lipca 2010 r. w W. powód (...) sp. z o. o. z siedzibą w W., jako pożyczkodawca zawarł z pozwanym J. S. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...), jako pożyczkobiorcą umowę pożyczki nr (...). Na mocy tej umowy powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 65 042 zł. Pożyczka została udzielona na sfinansowanie nabycia przez pozwanego urządzenia minikoparki gąsienicowej 301.6 + szybkozłazce, łyżka 30, łyżka 60, łyżka skarpowa, rok produkcji 2010. Pożyczka została udzielona pozwanemu przez powoda na okres 36 miesięcy i zgodnie z treścią umowy płatna była w comiesięcznych ratach kapitałowo – odsetkowych, na podstawie faktur przesyłanych pozwanemu przez powoda. Na mocy postanowienia pkt 8 Umowy strony ustaliły, że „wszelkie koszty związane z zawarciem i wykonaniem pożyczki (...) zostaną poniesione przez pożyczkobiorcę”. Zgodnie natomiast z pkt 9.1 Umowy „wszelkie płatności dokonywane przez pożyczkobiorcę na rzecz pożyczkodawcy na podstawie niniejszej umowy, pożyczkodawca miał prawo zarachować według swojego uznania, na poczet należności najdawniej wymagalnych”. Załącznik do Umowy stanowił harmonogram spłat określający wysokość każdej z 36 należnych do zapłacenia rat. Załącznik nr 1 do Umowy stanowił Umowa przewłaszczenia urządzenia na zabezpieczenie zawarta między stronami umowy pożyczki. Ww. umowa była jedną z czterech umów pożyczki zawartych między stronami (bezsporne, umowa pożyczki k. 151-153, harmonogram spłat k. 154, załącznik nr 1 k. 155-157, przesłuchanie pozwanego k. 192-193v).

Tytułem spłaty rat pożyczki powód wystawiał na rzecz pozwanego szereg faktur VAT. W dniu 19 lipca 2013 r. powód wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 2 105,14 zł tytułem należności zapłaty raty nr 36 z terminem zapłaty do dnia 3 sierpnia 2013 r. (bezsporne, faktura VAT nr (...) k. 168).

Zapłata każdorazowej raty miała następować na podstawie wystawionych przez powoda faktur VAT. Wobec opóźnienia się z doręczeniami ww. faktur VAT, pozwany dokonywał spłat rat z tytułu umowy pożyczki w formie przelewów bezgotówkowych, na bieżąco bez doręczenia osobnej faktury VAT. W dniu 3 kwietnia 2013 r. pozwany dokonał wpłaty raty nr 32 z ww. umowy, następnie w dniu 2 maja 2013 r. raty nr 33, a w dniu 3 czerwca 2013 r. raty nr 34. W dniach 3 czerwca 2013 r. i 4 czerwca 2013 r. pozwany spłacił powodowi ratę nr 35, a w dniu 5 sierpnia 2013 r. ratę 36 (potwierdzenia przelewów k. 35-40, przesłuchanie pozwanego k. 192-193v).

Powoda z pozwanym łączyły cztery umowy pożyczki, z których każda była przez J. S. spłacana w comiesięcznych ratach. Wobec opóźnień w zapłacie niektórych należności powód rozliczał kolejne wpłaty dokonywane przez pozwanego na najdalej wymagalne świadczenie wynikające z którejkolwiek z zawartych z pozwanym umów pożyczki (zestawienie operacji pozwanego k. 142-146).

Tytułem kosztów wezwania oraz kosztów windykacji należności od pozwanego powód wystawił na jego rzecz następujące noty obciążeniowe:

- nr (...) na kwotę 100 zł z terminem płatności do 12 września 2013 r.;
- nr (...) na kwotę 100 zł z terminem płatności do 2 grudnia 2013 r.;
- nr (...) na kwotę 1 000 zł z terminem płatności do 10 lipca 2014 r.

(nota obciążeniowa nr (...) k. 77, nota obciążeniowa nr (...) k. 78, nota obciążeniowa nr (...) k. 79, zestawienie operacji pozwanego k. 142-146).

Powód, jako leasingodawca zawarł z pozwanym, jako leasingobiorcą umowę leasingu urządzenia, na które została udzielona pożyczka z umowy nr (...). Na mocy tej umowy pozwany zobowiązany był do ubezpieczenia przedmiotu leasingu (bezsporne, przesłuchanie pozwanego k. 192-193v).

Powód wystawił również na rzecz pozwanego następujące faktury VAT tytułem „kosztów ubezpieczenia do umowy pożyczki”:

- nr (...) na kwotę 50 zł z terminem płatności do dnia 9 listopada 2013 r.;
- nr (...) na kwotę 150 zł z terminem płatności do dnia 12 grudnia 2013 r.;
- nr (...) na kwotę 50 zł z terminem płatności do dnia 30 grudnia 2013 r.

(faktura nr (...) k. 159, faktura nr (...) k. 160, faktura nr (...) k. 161, zestawienie operacji pozwanego k. 142-146).

(...) sp. z o. o. z siedzibą w W. wystawił na rzecz pozwanego noty odsetkowe tytułem zwłoki w zapłacie 32, 33, 34 i 35 raty pożyczki z umowy nr (...):

- nr (...) na kwotę 60,55 zł;
- nr (...) na kwotę 57,48 zł

(nota odsetkowa nr (...) k. 162, nota odsetkowa nr (...) k. 163, zestawienie operacji pozwanego k. 142-146).

Pismem z dnia 28 sierpnia 2013 r. powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty należności w kwocie 2 922,38 zł, w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania. Następnie pismem z dnia 18 listopada 2013 r. ponownie wezwał pozwanego do zapłaty (wezwania k. 147, 148, potwierdzenia odbioru k. 149-150).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ww. dowody z dokumentów, które należy uznać za wiarygodne jako jednoznaczne. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd wziął pod uwagę również dowód z przesłuchania stron przeprowadzonego na podstawie art. 299 k.p.c., ograniczając go do przesłuchania strony pozwanej. Pozwany w toku przesłuchania wskazał na zawarcie z powodem 4 umów pożyczki na maszyny, poinformował o problemach związanych z doręczaniem przez powoda faktur VAT, opisał dokonywanie spłat oraz wezwania powoda w zakresie różnych kwot pod tytułami opóźnienia z zapłatą raty bądź kosztami upomnienia. Sąd dał wiarę treściom wskazanym w toku przesłuchania, pozwany informował zgodnie ze swoją wiedzą, bez woli zatajania czegokolwiek, toteż Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania treści przez niego przekazanych (przesłuchanie pozwanego k. 192-193v).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie podlegało oddaleniu w całości.

Powód w niniejszej sprawie dochodził zapłaty kwoty 3 129,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dat i kwot wskazanych jak w pozwie. Na powyższą kwotę składały się kwota 1 561,83 zł tytułem pozostałej do uiszczenia raty z umowy pożyczki nr (...), kwota 250 zł tytułem zwrotu poniesionych przez powoda kosztów ubezpieczenia urządzenia, kwota 118,03 zł tytułem odsetek ustawowych od nieterminowo uiszczonych należności oraz kwota 1 200 zł tytułem zwrotu kosztów windykacji.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzu o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości. Warto dodać, że pożyczka jest umową, przy której podobnie jak przy umowie sprzedaży dochodzi do zmian w obrębie prawa własności przedmiotu umowy. Umowa pożyczki jest umową konsensualną, dwustronnie zobowiązującą.

W przedmiotowej sprawie wiele okoliczności faktycznych pozostawało poza sporem stron, w szczególności strony nie kwestionowały zawarcia i wykonywania umowy pożyczki, ani również dokonywania spłat przez pozwanego. J. S. zgłosił natomiast w pierwszej kolejności zarzut przedawnienia, a następnie zarzut spełnienia świadczenia. W odpowiedzi powód wskazał, że dokonane spłaty rat rozliczył na należności najdawniej wymagalne, a wynikające z innych umów łączących go z pozwanym.

W pierwszej kolejności należało rozpoznać zgłoszony zarzut przedawnienia. Umowa pożyczki w swej regulacji nie zawiera żadnego szczególnego przepisu określającego w zakresie przedawnienia roszczenia o zwrot przedmiotu pożyczki. Zastosowanie zatem znajdują przepisy ogólne. Zgodnie z art. 118 k.c. dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej przedawnienie roszczeń wynosi trzy lata. W niniejszej sprawie powód dochodzi „części” zapłaty rat nr 36, która zgodnie z zestawieniem spłat miała być zapłacona w dniu 3 sierpnia 2013 r. Zatem przedawnienie tego roszczenia w sprawie nastąpiło by w dniu 4 sierpnia 2016 r. Powództwo w sprawie zostało wniesione w dniu 8 lutego 2015 r., zatem niewątpliwie przed upływem okresu przedawnienia. Na mocy bowiem art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw. Wymagalność pozostałych roszczeń dochodzonych przez powoda w przedmiotowej sprawie porzypadała na rok 2013 r. i później, zatem do dnia wniesienia powództwa nie upłynął trzyletni okres przedawnienia. Zarzut przedawnienia w niniejszej sprawie okazał się zatem bezzasadny i na tej podstawie nie podlegał uwzględnieniu.

Dalej Sąd zajął się rozpoznaniem zarzutu spełnienia świadczenia oraz zasadnością dochodzenia przez powoda poszczególnych należności zgłoszonych w pozwie. Powód w sprawie dochodził zapłaty należności w kwocie 1 561,83 zł tytułem pozostałej do uiszczenia raty nr 36 wynikającej z umowy pożyczki. Zgodnie z fakturą VAT nr (...) oraz zestawieniem operacji, pozwany zobowiązany był do zapłaty ostatniej raty – nr 36, w dniu 3 sierpnia 2013 r. w kwocie 2 105,14 zł. Na dowód spełnienia świadczenia pozwany do akt sprawy przedłożył potwierdzenie przelewu bezgotówkowego dokonane tytułem spłaty raty nr 36 w dniu 5 sierpnia 2013 r. na kwotę 2 205,14 zł. Taki sam stan faktyczny wynikał również z informacji wskazanych przez pozwanego w toku jego przesłuchania. Pozwany informował Sąd, że zwrot pożyczki miał następować na skutek faktur wystawianych przez powoda i doręczanych pozwanemu. Ze względu jednakże na doręczanie tych faktur VAT z opóźnieniem w stosunku do wymagalności zapłaty rat, pozwany dokonywał zapłaty zgodnie z harmonogramem często przed doręczeniem mu faktury VAT. Treść informacji wskazywanych przez pozwanego była w ocenie Sądu wiarygodna i korespondowała z materiałem dowodowym. W kwestii udowodnienia roszczenia należało wskazać, że powód nie doprecyzował, w jakiej części rata nr 36 nie została zapłacona, określając jedynie całkowitą jej wysokość na kwotę 2 105,14 zł, zaś termin płatności na dzień 3 sierpnia 2013 r. Pozwany w sprzeciwie przedstawił potwierdzenie dokonania płatności na poczet faktury nr (...) na kwotę 2 205,14 zł z dnia 5 sierpnia 2013 r. wyjaśniając, iż dwudniowe opóźnienie w płatności wynikało z wcześniej już zgłaszanej przez pozwanego do powoda nieterminowości w otrzymywaniu faktur. Jak wynika z zebranego w

sprawie materiału dowodowego pozwany dokonał zapłaty raty nr 36, a zatem zarzut spełnienia świadczenia w tym zakresie okazał się zasadny. W odpowiedzi powód wskazał, że kwotę ze wskazanego przelewu zaliczył zgodnie z pkt 9.1 Umowy pożyczki na należności najdawniej wymagalne, a wynikające z innych umów łączących go z pozwanym. Zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodowego – art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. O ile udowodnienie faktu spełnienia świadczenia podnoszonego przez pozwanego spoczywało właśnie na nim, to udowodnienie twierdzenia zasadności oraz rozliczenia kwoty zapłaconej na inne świadczenia przeniosło ciężar dowodu na stronę powodową. Na początku należy wskazać, iż w toku postępowania przed Sądem powód na żadnym jego etapie nie wykazał na jakie wymagalne należności zarachował spłaconą w dniu 5 sierpnia 2013 r. przez pozwanego kwotę 2 205,14 zł. Jedyne na co wskazuje powód to, że dochodzi zapłaty części raty w wysokości 1 561,83 zł, jednak wysokość dochodzonego roszczenia nie znajduje potwierdzenia w zebranych materiałach dowodowych. Następnie Sąd miał na uwadze przepis umowy pożyczki, na który powód opierał możliwość dowolnego rozliczania dokonywanych przez pozwanego zwrotów przedmiotu pożyczki. Zgodnie z tym zapisem „wszelkie płatności dokonywane przez pożyczkobiorcę na rzecz pożyczkodawcy na podstawie niniejszej umowy, pożyczkodawca miał prawo zarachować według swojego uznania, na poczet należności najdawniej wymagalnych” (pkt 9.1 Umowy). Z powołanego brzmienia postanowienia umownego wynika zatem, że powód mógł dokonać zaliczenia zwróconej kwoty na należności najdawniej wymagalne, jednakże wynikające jedynie z tej umowy pożyczki nr (...). Logicznym jest bowiem, że zapis zawarty w umowie łączącej dwie lub więcej stron odnosi się jedynie do tego stosunku zobowiązaniowego. W opinii Sądu fragment „dokonywane na podstawie niniejszej umowy” jest w pełni wystarczający do stwierdzenia braku zasadności do tego, aby powód mógł zaliczać dokonywane przez pozwanego wpłaty, na należności pochodzące z innych umów łączących strony. Stron nie łączyła umowa ramowa, na mocy której udzielane były kolejne pożyczki, a jedynie strony zawierały kolejne, odrębne umowy pożyczki, których treści odwoływały się jedynie do tej konkretnej umowy pożyczki. Ponadto należało mieć na uwadze, że pozwany spełniał świadczenia na rzecz powoda z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki z terminie. Skoro zatem nie było zaległych wymagalnych należności, na które powód mógł zaliczać wpłacane przez pozwanego kwoty, to wpłaty te stanowią spłatę zobowiązań wskazanych przez pozwanego w tytułach przelewów. Twierdzenie podnoszone zatem przez powoda było zarówno nieudowodnione, jak i niezasadne, a tym samym nie zasługiwało na uwzględnienie, co w związku z uwzględnieniem zarzutu spełnienia świadczenia skutkowało oddaleniem dochodzonej pozwem kwoty 1 561,83 zł.

W dalszej kolejności Sąd zajął się zasadnością dochodzonej kwoty tytułem odsetek ustawowych od nieterminowo uiszczonych należności w wysokości 118,03 zł. Za podstawę dochodzenia ww. kwoty powód wskazał dwie wystawione przez siebie noty odsetkowe nr (...) na kwotę 60,55 zł oraz nr (...) na kwotę 55,48 zł. Zgodnie z tymi notami odsetkowymi pozwany winien był zapłacić powodowi należności z tytułu odsetek za opóźnienie w płatności rat 32, 33, 34, i 35. Jak wynikało z tychże not, wymagalności poszczególnych rat kształtowały się w ten sposób:

- rata 32 była wymagalna w dniu 3 kwietnia 2013 r.;
- rata 33 w dniu 5 maja 2013 r.;
- rata 34 w dniu 3 czerwca 2013 r. oraz
- rata 35 w dniu 3 lipca 2013 r.

W dalszych rubrykach powód natomiast wskazywał kiedy pozwany dokonał zapłaty określonej należności oraz rzekomą ilość dni opóźnienia z tego tytułu wynikających. Sąd przy ocenie zasadności takiego naliczenia miał na uwadze przedstawione przez pozwanego potwierdzenia przelewów. Zgodnie bowiem z tymi wydrukami pozwany dokonywał zapłaty należnych rat w terminach. Pozwany przedłożył potwierdzenia przelewów z których jednoznacznie wynika, że zapłata

- raty nr 32 nastąpiła w dniu 3 kwietnia 2013 r.,
- raty nr 33 w dniu 2 maja 2013 r.,

- raty nr 34 w dniu 3 czerwca 2013 r., a

- raty nr 35 w dniach 3 i 4 lipca 2013 r.

Zatem każda spłata należności nastąpiła w terminie wynikającym z faktury VAT. Wskazanie przez powoda w notach odsetkowych wielu dni opóźnień w spłatach wynika natomiast ze złożonego do akt sprawy zestawienia operacji. Powód każdą dokonaną przez pozwanego spłatę dzielił na części i zaliczał wedle własnego uznania na najdawniej wymagalną należność niezależnie z jakiej umowy ona wynikała. W skutek tego dokonana w terminie zapłata raty pożyczkowej przez pozwanego była uznawana za zapłatę innych należności, a dopiero któraś z kolei zapłata była zaliczana na należność wskazywaną przez pozwanego w tytule przelewu. Jak wyżej wskazywano takie działanie powoda było niedopuszczalne w świetle postanowień umowy. Skoro zatem powód mógł dokonywać zarachowania spłaty jedynie na wymagalności z przedmiotowej umowy, a jak wynika z zebranego materiału dowodowego zaległości takich na podstawie tej umowy nie było, to każda wpłacona kwota była dokonywana na wskazaną w tytule przelewu należność. Spłaty były wobec tego dokonywane systematycznie i w terminie, a odsetki za opóźnienie nienależnie naliczone. Żądanie powoda w zakresie zapłaty odsetek za opóźnienie, przy braku takiego opóźnienia, jest pozbawione wszelkich podstaw i jako takie podlega oddaleniu.

W ten sam sposób należało ocenić zasadność dochodzonych kosztów windykacji w kwocie 1 200 zł. Jak wcześniej wskazywano pozwany spełniał wszystkie świadczenia z umowy pożyczki nr (...) w terminach. Niezasadne wobec tego było naliczenie przed powoda kosztów windykacji spłaconych przez pozwanego dobrowolnie kwot. Dodatkowo Sąd miał na uwadze, że na dowód wysokości kosztów windykacji i upomnień powód przestawił Sądowi wystawione na rzecz powoda noty obciążeniowe nr (...) na kwotę 100 zł, nr (...) na kwotę 100 zł oraz nr (...) na kwotę 1 000 zł. W toku postępowania powód nie zgłosił natomiast żadnego dowodu wskazującego na podstawie ustalenia zasadności ani wysokości tych obciążeń. Wobec kwestionowania zatem przez pozwanego dochodzonego z tego tytułu roszczenia powód zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodowego winien był udowodnić twierdzenia przez siebie podnoszone. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego sprawy, żądanie zasądzenia kwoty 1 200 zł okazało się nieudowodnione i jako takie podlegało oddaleniu.

Na koniec Sąd zajął się zasadnością dochodzonego roszczenia w kwocie 250 zł tytułem ubezpieczenia do umowy pożyczki. Powód w toku postępowania wskazywał, iż zasadność tego żądania wynika z pkt 8 Umowy pożyczki. Zgodnie z tym postanowieniem „wszelkie koszty związane z zawarciem i wykonaniem pożyczki (...) zostaną poniesione przez pożyczkobiorcę”. Z brzmienia przytoczonego zapisu wynika, iż pozwany na jego podstawie zobowiązany był do ponoszenia wszelkich kosztów związanych z zawarciem i wykonywaniem umowy pożyczki. Powód zaś dochodził kosztów ubezpieczenia przedmiotu – maszyny, którego nabycie miało być celem udzielenia przedmiotowej pożyczki pozwanemu. Należy wskazać, że koszty te w żaden sposób nie stanowią kosztów związanych z umową pożyczki ani w związku z jej zawarciem ani w związku z jej wykonywaniem. Z przesłuchania pozwanego natomiast wynika, iż maszyny, na które powód udzielał pozwanemu pożyczek stanowiły własność powoda i były pozwanemu przekazane w leasing. Na podstawie tych umów leasingu pozwany zobowiązany był do ubezpieczenia przedmiotów leasingu. Należało mieć na uwadze, że powód nie zakwestionował wskazanej przez pozwanego okoliczności, a jedynie podnosił, iż pozwany jest zobowiązany zwrócić mu koszty ubezpieczenia. Informacje wskazane przez pozwanego w ramach przesłuchania stron Sąd ocenił jako wiarygodne i poczynił na ich podstawie ustalenia stanu faktycznego. Wobec powyższego twierdzenie powoda o istnieniu zobowiązania po stronie pozwanego do zwrotu kosztów ubezpieczenia należało uznać za niezasadne. Na marginesie należało jeszcze wskazać, że powód nie udowodnił również wysokości dochodzonego w tym zakresie żądania. Strona powodowa złożyła wspomniane jest wcześniej zestawienie operacji pozwanego. Zestawienie to jednakże obrazuje jedynie należności, które – zdaniem powoda – winien uregulować pozwany. Nie stanowi ono o rzeczywistej wysokości zobowiązania, ale jak w przypadku ubezpieczenia rzeczywistych kosztów poniesionych przez stronę powodową. Z tych samych powodów nie można było uznać przedłożonych przez powoda faktur VAT tytułem kosztów ubezpieczenia za udowodnienie wysokości dochodzonego roszczenia. Roszczenie powoda z tytułu zwrotu kosztów ubezpieczenia należało zatem oddalić jako nieudowodnione zarówno co do zasady jak i wysokości.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd oddalił powództwo w całości, o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.

Koszty zatem należało zasądzić na rzecz pozwanego w pkt II sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., w myśl którego koszty procesu ponosi ta strona, która proces przegrała, zatem w sprawie niniejszej powód. Na koszty pozwanego w sprawie składało się wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 600 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.